

Evine yaklaşırken son meyhanenin kapısını uzaktan görüncü ayakları titremeğe başlamış:

«Artin, göreyim seni, bak geçtiğin meyhanelerin önünde ne kalbin çarptı, ne nefesin daraldı, arslanlar gibi geçtin. Haydi Artinim haydi, buna da bakma yavrum. Metanet ol! Üç dört adım kaldı. Dayan, (kapının önünden geçerken gözlerini kapıyarak) geçtin, geçtin bile. Bu takkeden itibaren bambaşka bir adamsın: karıdan dayak yemeyeceksin, gözlerin şehla bakmaacak, ağzından rutubet akmaacak! Tamamsın Artin, korkma, aç gözünü!»

Gözünü açarak meyhane kapısının beş on adım geride kaldığım görüncü, olduğu yerde birdenbire durarak :

«Hey Artinim hey, sen ne azimkâr şeymişsin de habarım yoğumuş. Verilen söz nasıl tutuloor gelsinler de Artinden sor-sunlar! Mertlik dediğin nasıl oloormuş gelsinler de Artinden görsünler!. Artık böyle bir adam rakı ziyafetini hak etmez de kim hak eder? Gel benim arslan Artinim, sana doya doya bir rakı içireyim!» diye gerisin geriye dönüp geçtiği meyhaneden içeri dalvermiş!

KOYUNLARA ZARARI OLURMU?

Bir partili mikrofon ve oparlörü bozuk olan bir kongrede eiiyle başıyla çırpınarak nutuk atan bir adamı gösterip :
— Yahu bu ne feryat, ne telaş, sen birşey anlıyorsun bu adamın dediklerinden, diye arkadaşına sorra.

Arkadaşıda ona, dur sana bir hikâye anlatayım diye, şu fıkrâ ile cevap verir :

Hayatında bi rdefa bile şehre inmeyen, ömrünü hep dağlarda, kırlarda geçiren anadan doğma cahil bir arnavut çoban patronundan aldığı bir emirle Kurban bayramında koyunları süre, süre şehre iner. O aralık bir Camiin Minare-

sinde okunan ezandan birşey anlamıyarak yanından geçen adama sorar :

- Bre kardaş, bu adam o yüksekten niye bağırıyor.
- Ağam o bağırmıyor ezan okuyor.
- Ne demektir efendim bu ezan.
- Halkı namaz kılmağa davet ediyor.
- Haaaaa, evet efendim bunun bağırmasından bizim koyunlara bir zarar olurmu.
- Ne münasebet canım.
- Eh o zaman varsın bağırsın! der.

BEş LİRA DAHA

Kumarbazın biri ertesi gününün bayram olduğunu unutarak pokerde sabahlamış sabah oluncada adamda şafak atmış.

Aman yahu ben ne halt ettim, mübarek bayram gecesi yine eve gidemedim dünya kadar çekilecek tebrik telgrafları var deyip oyunu güçlükle bırakmış doğru postaneye gitmiş.

Kendine ait ve dosyalarının çekilmesi için rica edip verdikleri telgrafları çıkarıp elli lira ile beraber memura uzatmış.

Memur kelimeleri hesaplıyadursun adamda uykusuz ve yorgun kafasını koluna dayayarak sızivermiş.

Memur hesabını yaptıktan sonra uyuyan adamın koluna dokunarak:

Beyim beş lira daha: Deyince adam derhal gözünü açarak:

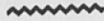
- Rest demiş.

CEBİNİZE KOYUN

Mirastan eline geçen para ile rulet oynayan toy bir genç son parasına kadar temizlendikten sonra oyunu idare eden adamın yanına sokularak kulağına, afedersiniz bayım görüyorsunuz burada çok para kaybettim cebimde tek bir yüzlük kaldı ne olur bana bir akıl verin. Bu parayı hangi numaraya koymamı tavsiye edersiniz deyince:

Adam, gencin haline şaşan bir tavırla.

— Cebinize koymanızı tavsiye ederim demiş.

TAYYARE BİLETİNİ YAKACAKSIN

Fakir bir kadının güzelce kızı onyediy onsekiz yaşlarına geldiği zaman annesinden izin alarak kendi başına gezmeye arkadaşlarının evine filan gitmeye başlamış.

Kız bir gece evine geçce dönünce annesi sormuş:

— Kızım neden böyle geç kaldın?

— Anneciğim, otobüs bozuldu iki saat yolda bekledik.

— Pekii, o üstündeki yeşil buluz nereden çıktı?

— Benim tayyare biletim vardıya, amortiden para çıktı hemen gidip bu buluzu aldım.

Bir müddet sonra kız evine geç dönmüş annesi yine bu saatte nereden geliyorsun, ben sana evine vaktinde gel diye sıkı sıkı tembih etmedimmi? Hem o üzerindeki deri ceketide nereden buldun söyle bakalım?

— Anneciğim Huriye o kadar rahatsızdıkı bırakamadım. Çağırdıkları doktoruda bekledim, hastalığımda öğrenip öyle geldim, hamdolsun korkulacak bir şey yokmuş ama geç kaldım.

— Peki o deri ceket?

— Ah anneciğim sende hep sorarsın ayol benim talihim açıldı bu seferde yine piyangodan bana beş yüz lira çıktı parayı alır almaz gidip bu ceketini aldım, ne güzel değil mi?.

Annesi inanmadığını anlatan bir halde kaşlarını çatarak:

— Bak buraya kızım bu son artık bir daha tekrar etmesin anladın mı başımı derde sokma benim demiş.

Bu durum tatsız bir şekilde bir kaç defa daha böylece devam ededursun etrafı kar kapladığı bir günde kız bacalarının arasına aldığı mangalın üstüne ellerini uzatıp ısınmaya çalışırken annesi, biraz olsun içini dökülebilmek ve kızının bu numaralarını yutmadığını ona anlatabilmek için:

— Dikkat et kızım mangal o kadar içine sokma tayyare biletini yakacaksın demiş.

FANİ DÜNYA

Birkaç arkadaş bir olup hava almak ve eğlenmek için bir arabaya binmişler. Köyün dışından geçen bir derenin kenarındaki yoldan giderlerken bakmışlar ki bir adam derenin akan köpüklü sularının tam ortasında, arkasında bir sandık kafasında fiçı çenberinden yapılmış bir takke, ortasında sallanan bir çanla, çangur çungur rumba yapar gibi ayakta çalkalanıp duruyor. Kendi kendine de durmadan konuşuyor. Aaa herif deli galiba demişler. Durun bakalım deyip adama sokulmuşlar, içlerinden biri adama:

— Merhaba hemşehri, demiş.

Adam :

— Merhaba gardaş, deyip durmuş.

— Suyun içinde ne çalkalanıp duruyorsun öyle?.

— Haa bizim köydeki caminin imamı caminin kilimlerini temizletmek istiyordu da ver ben temizleyip getireyim dedim. ayağımın altında kilimler var. Onları yıkıyorum.

İmam buna karşılık çıkarıp bana üç beş kuruş verirse, fâni dünyada geçinir gideriz dedim de :

— Eee peki o kafadaki çan ne.

— Çan mı? Şu gördüğünüz tarla Hacı Recebin Hasanın tarlasıdır. Bu sene oraya pahlâ ekti (Bakla) Gargalar deşip deşip yeyorlar. Ben kilimleri yıkarkene nasıl olsa sallanacağım, sallanmıca da çan çalacak değil mi? Gargalar korkup kaçarsa, zararları az olur. Hasan da buna karşılık bana bir çuval pahlâ verrise şu fani dünyada yeriz geçiniriz dedim de.

— Eee pek alâ o sırtındaki sandık ne?

— O mu? Yayık. Bakkal Ahmet efendi ineklerinin sütünden yayıkla yağ yaparda ben nasıl olsa sallıyorum, sen yayığı getir benim sırtıma bağla yağ olunca getirip sana veririm dedim. Yağdan bir avuç da bana verirse şu fani dünyada biz de yer geçiniriz dedim de.

— Çok güzel. O elindeki ördüğün şey ne?

— Bu mu? Heeeç, kâhya Ali efendimin oğlu askere gittiği Erzurum da çok soğuk olmuştur. Kâhn fenle ördürmek istedi. Benim de ellerim boş getir bana örüvreyim dedim. Bunun içinde bana bir kaç guruş verirse fani dünyada geçimime bir ek olur diye düşündüm de.

— Hay Allah çok hoş yahu, öyleyse kendi kendine durmadan ne konuşup duruyorsun öyle?

— Yoh canım, ben ne konuşacağım. Bizim muhtarın kızı sizlere ömür ya Eee, ailesi ona bir yasin okutmak istedi. Benim de ağzım boş. Yasin de ezberimde ona ben okuyuverdim dedim. Onu okuyordum. Bunun içinde bana birkaç guruş verirlerse şu fani dünyada geçinip gideriz işte dedimde. Deyince sualleri soran adam hayretle güler:

— Bunların hepsi iyi ya şu dünya bâki olsa idi ne halt edecektin acaba? demiş.

ŞİMDİ PAŞA OL DA SONRA YÜZBAŞILIĞA TERFİ EDERSİN

Eski zamanda terfii unutulmuş bir teğmen, kızlarağasının müracaatla yüzbaşılığa tâyini için Padişaha söylenmesini rica etmiş.

Ağa Padişahın neşeli bir zamanında:

— Kulunuza mensup birinin terfiini istirham ediyorum, diyerek meseleyi Padişaha açmış. Padişah :

— Nasıl terfi ettirelim? diye sorunca kızlarağası, müracaatçının yüzbaşılık istediğini unutarak :

— Nasıl ferman buyurulursa... diye cevap vermiş.

Padişah tekrar sormuş :

— Söyle! Paşa mı yapalım? Ne yapalım?

— Siz bilirsiniz Padişahım!

— Pek âlâ! Paşa olsun!

Padişahın bu iradesi üzerine eski teğmen bir anda paşalığa yükselivermiş. Bu işin kızlarağasının yardımı olduğunu anlayan teğmen, hatır ve hayalinde olmıyan bu büyük mazhariyetten şaşırarak teşekkürlerini arz etmek üzere kızlarağasının huzuruna çıkmış:

— Velinimetim, demiş; ben sizden yüzbaşılık rica etmiştim; halbuki zatı âliniz bendenizi haddim olmadan paşa yaptırınca...

Askeri rütbelerin derecelerinden haberi olmayan kızlar-
ağası misafirin sözünü ince sesiyle keserek :

— Zarar yok, sen hele şimdi paşa ol da efendimizin ke-
yifli bir zamanında meseleyi tekrar arz ederek seni yüzbaşı-
lığa da terfi ettiririz! demiş.

HABERİ OLMADAN YİYİVERMİŞ

Davetlilerle birlikte oturlan bir yemek sofrasında evin
küçük çocuğu da vardı. Bir misafirin anlattığı hikâyeleri
dinlerken farkına varmaksızın tabağına konan tatlıyı yiyip
bitiren çocukcağız, birdenbire ağlamağa başladı.

Annesi :

— Oğlum, niye ağlıyorsun? diye sorunca, çocuk, eliyle
gözlerini silerek cevap verdi :

— Haberim olmadan tatlıyı yiyivermişim de ondan.

NEDEN KULAĞIMA FİSILDAMADIN?

Kendi halinde bir adam bir evin saçağı altında dururken,
birden bire içine bir his ve kulağına da bir ses gelir gibi ol-
muş :

— Şu evin altından çabuk çekil!

Adam hayırdır inşallah deyip çekilmiş ve üç beş saniye
sonra ev yıkılmış.

Başka bir gün bir köprüden geçmek üzere iken yine öyle
bir his içine ve aynı ses de kulağına gelmiş. Üç beş saniye
sonra, köprü birden bire göçüvermiş.

Adam ellerini yukarı kaldırarak :

— Ey benim Ulu Tanrım, sana şükran vazifemi nasıl
ödeyeceğimi bilemiyorum, ama madem ki beni bu kadar ko-
ruyorsun ben evlenirken ne diye kulağıma hiç bir şey fısıl-
damadın?» demiş.

SİZ BAŞLAYIN BEN YETİŞİRİM

Münakaşaya tutuşan iki kişi münakaşalarını düelloya
kadar vardırımlar. Ertesi günü yapacakları düello yerini
ve saatini tespit etmişler. Şahitlerini de kararlaştırdıktan
sonra birbirlerinden ayrılırlarken, birisi ötekine :

— Biliyorsunuz ben uzaktan geleceğim, şayet saatinde
gelemezsem siz başlayın, ben yetişirim» demiş.

EVVELA BURNUNUZDAN EFENDİM

Bir kadın hastalık halinde mütemadiyen sessizce kaza
kaçırır ve etrafın havasını perişan eder dururmuş.

Yakınlarının ısrarı ile bir doktora giderek :

— Doktor, ben kendime hâkim olamıyarak daima sessiz-
ce kaçırıyorum. Ama kimseyi de rahatsız etmiyorum. Buna
bir çare bulabiliürmüsunuz?» diye sormuş.

Muayene odasında birden bire değışen kokulu havanın
tatsızlığı ile sinirlenen doktor cevap vermiş.

— Efendim, siz derhal ameliyat olmalısınız.

Kadın hayretle :

— Evet ama nasıl, neremden?

— Neremden mi, evvelâ burnunuzdan efendim.

ÇOCUĞA KİM BAKAR, PROFESÖR GİDİYOR

Bir ana babanın bir tek evladı varmış. Çocuğun üzülmeye-
mesi, hastalanmaması için üstüne titrerlermiş. Bu tertipli
itinaya rağmen bir gün çocukcağız hastalanmış. Gittikçe

de ağırlaşmaya başlamış. Aile doktorları üç, dört doktorun iştirakile çocuğa bir konsültasyon yapılmasını istemiş. O vaktin en değerli ve en şöhretli doktorlarından bir profesör de bu konsültasyona davet edilmiş. Ana baba doktorlarla profesörü çocuğun baş ucuna kadar getiirp bıraktıktan sonra odadan çıkarak kapının dışında heyecanla beklemeğe başlamışlar. Çocuğun yattığı odanın duvarlarında eski kılıçlar, miğferler, buna benzer çeşitli antikalar varmış. Doktorlar çocuğun muayenesi için hürmten evvelâ profesörün söze ve muayeneye başlamasını beklemişler. halbuki delicesine antika meraklısı olan profesör çocuğu unutarak gözünü duvardaki bir miğfere dikmiş:

— Bunun bu şeklini hiçbir yerde görmemiştim. Gördüğüm miğferlerin hepsinden başka birşey...

Doktorlara dönüp:

— Çok rica ederim, bir saniye müsaade edin... diye yanındaki iskemleyi çekerek üstüne basmış ve miğferi indirip evire çevire seyrederken gayriihtiyari kafasına geçirmiş.

Miğferin altında gizli bir kilidi varmış. Çap diye kapıyı vermiş. Bire aman, profesör şaşırmış. Evirip zorlamış, çevirip zorlamış. Bir türlü açılmasına imkân yok. Gittikçe boynu sıkışmaya ve nefesi kesilmiye başlamış. Doktorları telâş almış:

— Aman, aman, acıyorsunuz. Hayır, öyle değil, siz çekin parmağınızı, durun, efendim, ne yapıyorsunuz? Boyunum kopuyor.

— Müsaade ederseniz ev sahibine haber verelim.

Derken dışarıda heyecanla muayenenin neticesini bekleyen ana baba içerideki telâş ve iniltiyi duyarak :

— Eyvah çocuğumuza bir hal oldu galiba... diye telâşla kapıyı açıp içeri dalmışlar :

— Ne oluyor, çocuğumuza? diye çocuğun üstüne atılarken doktorun biri, kayıtsızca dönerek :

— Çocuğa kim bakar, profesör gidiyor!... demiş.

İHTİYARLIĞA YANAŞMIYORI

Yaşını başını almış olduğu halde hâlâ ihtiyarlığa yanaşmak istemiyen biri kendisine sorulan suallere şöyle cevaplar verirmiş:

- Saçın neden ağarmış?
- Nezleden!
- Belin niçin iki kat?
- Gezmeden!
- Dizlerin neye titriyor?
- Çizmeden!

HEPSİNİ ISGARA YAP!

Hasisin biri bir okka uskumru alıp bir ahbabını yemeğe cavet eder. Kendisi balığın ıskarasını sevdiği halde misafir

kızartmasından hazettiğinden aşçıya uskurunun yarısını iskara, yarısını da kızartma yapmasını emreder. Derken misafir birdenbire bir kalb sektesine uğruyarak ölüverir. Ev sahibi de derhal aşçıya seslenerek:

— Balığın hepsini iskara yap der!

ŞİMDİ İKİ REKÂT DA SENİN İÇİN KILARIM

Baba, dinî ödevlerine hiç aldırmayan, itikatsız ve aşırı haylaz olan oğlunu karşısına çağırarak:

— Bak oğlum, demiş; artık büyüdün, adam olmanın sırası geldi. İşte sana bir koyun sürüsü veriyorum. Bundan sonra bu koyunların sütü ile, yoğurdu ile, tüyü ile ve üreyecek olan yavrularıyla meşgul olur, geçinir gidersin. Yalnız haylazlığa nihayet vermek ve hiç kaçırmadan beş vakit namaz kılarak Allaha şükretmek lâzımdır.

Çocuk sürüyü alarak babasına teşekkür etmiş ve onun arzusu veçhile camiye gidip gece gündüz beş vakit namazını kılmaya başlamış. Birgün bir hastalık gelerek sürünün yarısını götürmüştü. Bunun üzerine çocuk babasına gidip:

— 130 —

— Aman baba, demiş; benim namaz ve niyazda hiçbir kusurum olmadığı halde bir hastalık geldi, koyunların yarısını öldürdü.

— Zarar yok oğlum, onlar yine ürer. Sen Allahına şükret, namazını katiyen terketme! diye cevap vermiş.

Bir müddet sonra yeni bir hastalık sürünün geri kalan yarısını daha süpürmüştü. Çocuk yine babasına baş vurarak:

— Babacığım, namazımda, niyazımda hiç kusurum yok ama, sürünün ikinci yarısı da gitti! diye şikâyet edince babası cevap vermiş:

— Oğlum, sen kanaatini yine bozma ve namazına devam et, onlar tekrar ürerler.

Az sonra dağdan bir kurt sürüsü inerek tek tük ötede beride kalan koyunları da temizlediğinden koca sürüden kala kala bir tek hasta keçi kalmış. Bu felâket karşısında adamcağız bir ağaca yaslanarak başına gelenleri dalgın dalgın düşünürken aç kalan keçi ikide birde adamın paçasından çekmeye başlayınca:

— Bana bak keçi, öyle beni ürkütüp durma. Şimdi iki rekât namaz da senin için kılsam görürsün gününü! demiş.

HAPI YUTAN HASTA

Sait Çelebinin münasebet düştükçe söylediği bir sözü vardır: «Hastalığa tutul da acemi hekime tutulma!» der.

Bir acemi doktorun eline düşüp bir türlü iyileşemiyen bir hastaya doktor:

— Nasıl dün verdiğim hapi yuttun mu? diye sorunca, Sait Çelebi ile aynı fikirde olan hasta şu cevabı verir:

— Doktorum, ben zaten senin eline düştüğüm gün hapi yutmuştum!

— 131 —

KAFİYE Mİ ARIYORSUNUZ?

Süleyman Nazif merhumun bulunduğu bir toplantıda şairlik hevesinde olan misafirlerden biri bir kaza kaçırmış. Utanıp yaptığını tamir için sandalyeyi sallayarak gıcırdatmağa uğraşırken Süleyman Nazif:

— Beyefendiciğim, kafiye mi arıyorsunuz? demiş.

HAKİKATEN SES GELMİYORMUŞ

Papazın şarap mahzenine kendisinden başka yalnız zangoç girmiş. Zangoç da, beğendiği şarapları Allah ne verdiyse papaza sormadan içermiş. Ama zangoçun güzel karısıyla da papaz, gizlice ahbaplık! edermiş.

Papaz günah çıkarırken zangoça sıra geldiği zaman:

— İnsan eliyle koymadığı bir şeye el sürerse, ve sahibine sormadan dokunursa, filan gibi sorularla zangoçun gizlice içtiği şarapları söyletmeğe çalışır. Ama zangoç da hiç oralı olmazmış.

Bir gün papaz dayanamıyarak :

— Buraya bak oğlum, sana günahını söyletmek ve kusurunu itiraf ettirmek için lâfı dengine getirip soruyorum, sen de hep susuyorsun. Şimdi açık lâf edeyim, benim mahzene senden başka kimse girmiyor. Benim en iyi şaraplarım yavaş yavaş tükeniyor. Neden bu suçunu itiraf etmoorsun, neden lâfları anlamoor gibi yüzüme bakoorsun?

Zangoç :

— Papaz efendi, senin sesini ben duymoorum. Salt dudakların oynoor ama hiç mi hiç, bana sesin gelmoor.

— Saçmalama ne biçim lâf edoorsun?

— Papaz efendi, paroldonor ederim böyledir. İstersen sen buraya in ben oraya geleyim de konuşayım. Bak bir lâfımı işidirsen o zaman söyle, deyince.

Papaz kızgın bir halde fırlayarak zangoçun yerine gelmiş, zangoç da papazın yerine geçip sormuş:

— Papaz efendi, benim kariyla kim ahbaplık edoor?

Papaz tıs... cevap yok.

— Papaz efendi, yüzüme sus pus bakma, sana soroorum benim kariyla kim ahbaplık edoor, cevap ver.

Papaz :

— Pardon oğlum sen çok haklı imişsin! Buraya hakikaten hiç ses gelmoor, demiş.

ALLAHA SİĞİN!

Bir ramazan İzzet Molla bir yerde iftarda iken oburardan biri «elmasiye» denilen tatlıya hırsla kaşığı daldırdığı gibi tabaktan koca bir parça sıçrayıp Mollanın göğsüne yapışır. İzzet Molla tatlı parçasına bakarak:

— A mubarek sen şu herifin elinden bana değil, Allaha siğİN! der.

HAYVAN TEKMEŞİ

Bektaşinin birine şirret bir adam durup dururken bir tekme vurur; beктаşi ses çıkarmaz. Görenler:

— Niçin mukabele etmedin? diye sorunca şu cevabı verir:

— Sizi bir hayvan tekmelemiş olsa ne yaparsınız?

KOYUNLARIN YERİNE ÇOCUKLARI GIYDIRSEYDİN!

Bektaşının biri bir köyden geçerken bir alay, fakir, çıplak çocuklarla uzun, temiz tüylü koyunlar görünmüş :

— Ey benim Allahım, koyunların yerine şu çocukları giydirseydin, daha yerinde bir iş görmüş olmaz mıydın! demiş.

BİLMEM İLE GÖRMEM

Bir tarihte bize bir kadın hizmetçi gelmişti. Hanımın meşguliyeti yüzünden pek konuşmak istemediği bir zamanda kadın sordu :

— Hanım siz yemek bilmezmissiniz?

Hanım, «hayır» diye cevap verdi.

Kadın, «Doğrudur» dedi. «Bilmem ile görmem çok kaza savar.»

TENZİLÂT!

Hâkim, birçok sabıkaları olan bir serseriye bu sabıklarından dolayı âzami cezayı verince, serseri hâkime soku-larak :

— Reis beyciğim, biz buranın eski müşterisiyiz. Bize de tenzilât yapmazsan, kime yapacaksın artık! demiş.

KEKEMENİN PAÇASI

Kekemenin biri bir lokantada garsondan paça istemiş.

Garson :

— Kırmızı biber de koyayım mı? diye sormuş.

Kekeme :

— Ko... ko... ko... ko... dedikçe, garson mütemadiyen biberi doldurmuş. Nihayet:

— Ko, koma! demiş ama paça da hiberden yenmez bir hale gelmiş.

BİZE DARÛLÂCEZE YAKIŞIR!

Bir Ramazan gecesi Meşrutiyet devrinin şöhretli simalarından Kôr Kadri, Topal Faik ve Çolak Aziz'le Şehzadeba-sında bir çayhanede buluşarak o geceyi nasıl geçireceklerini görüşmeğe başladılar. Topal Faik der ki:

— Çocuklar, haydi bu gece Darülhan'a gidelim, doya doya bir saz dinliyelim.

Çolak Aziz itiraz eder:

— Yok canım, bu gecemiz biraz neşeli geçsin; Darülbedayi'e gidelim de oynanan komediyi seyredelim.

Bunlar Darülhan, yok Darülbedayi diye münakaşa edip dururlarken Kör Kadri:

— Yahu, mademki bir alay sakat bir araya geldik, kal-kın Darülâcezeeye gidelim!

Demiş.

EVVELCE ANIRIRDI...

Kulaklarında birdenbire sağırılık peyda olan bir köylü, eşeği hakkında:

— Çok şey, buna ne oldu, anlıyamıyorum. Evveleri anı-rırdı. şimdi yalnız ağzım açıyor! demiş.

DELİDEKİ FERASET!

İki deli tımarhanede konuşuyorlardı:

— Yahu, bizi burada hâlâ niçin tutuyorlar? Biz artık akıllanmadık mı? Gidip başhekime söyliyelim de bizi salh-versinler.

— Pekâlâ, haydi git söyle.

— Hayır sen söyle.

— Gel birbirimizi imtihan edelim; hangimiz daha akıllı ise o gitsin söylesin.

— Güzel fikir!

Delilerden biri yerden aldığı taşı avucunun içinde sak-lıyarak ötekine sorar:

— Bil bakayım, avucumda ne var?

— Tramvay!

Öbürü hiddelte:

— Saymam; gördün de söyledin!

FİL ŞEKLİNDE ÇİKOLATA

Adamın biri şekerçi dükkânına giderek sormuş:

— Sizde fil şeklinde çikolata var mı?

— Yok efendim. Tavşan, kedi şeklinde isterseniz bulu-nur.

— Hayır fil olması lâzım! Acaba nerede bulabilirim?

— Mutlaka fil şeklinde istiyorsanız kalıbını yaptırır üç gün sonra da verebiliriz.

— Aman gecikmesin, üç gün sonra mutlaka alayım.

Adam bu teklife razı olarak gider ve üç gün sonra şe-kerçiye tekrar gelerek sorar:

— Fil şeklinde çikolata ısmarlamıştım. Hazır mı?

Şekerci:

— Evet efendim, hazır! diye paketi uzatır.

Adamcağız, itina ile hazırlanmış paketin sicimlerini çö-
zerek hemen oracıkta çikolatayı alelacele yiyip bitirdikten
sonra:

— Azizim, fil şeklinde çikolataya bayılırım! der.

DENİZE FIRLATILAN HAVYAR

Bir gün bir mecliste birkaç arkadaş kendi aralarında bir
eğlenti yapmağa karar vermişler ve eğlenti için de herkesin
hissesine düşen yemeği pişirip Boğaz içinde bir yalının bah-
çesinde beraberce yemek üzere sözleşmişler.

İçlerinde çok hasis bir arkadaşları varmış, buna demiş-
ler ki :

— Senin hissene yemek ayırmadık. Çünkü biliyoruz ki,
getireceğin ya turptur, ya maydanoz!

Adam bu sözlere fena halde içerlediğinden arkadaşla-
rına bir oyun oynamağa karar vermiş. Ziyafetin tekrerrür
ettiği günün sabahı Bahkazarına gidip kiloluk yepyeni bir
teneke kutu satın almış. İçini patates ezmesile doldurduk-
tan sonra, ezmenin üzerine kâğıt inceliğinde siyah havyar
sıvamış ve güzelce sarıp sarmalayıp ziyafet yerine gel-
miş. Bunu elindeki kutu ile uzaktan gören arkadaşları etra-
fını kuşatmışlar:

— Aman! o kutuda ne var bakalım? Sakın domates pes-
tili falan olmasın! demişler.

Adam sahte bir hiddetle:

— Ne, domates pestili mi? Artık fazla gelmeğe başla-
dınız; burada hiç tanımadığım ve yeni teşerrüf edeceğim
arkadaşlar var. Alayın da bir yeri ve haddi vardır. Çok rica
ederim... diye hiddetle kutunun kapağını açarak:

— Buna havyar derler! Ama bu sizin gibi heriflerin ağ-
zına lâyük değildir; yedirenin canına... diye kutuyu kaldırıp
pencereden denize fırlatıvermiş.

Bizde eski devrin köylüsü ile bugünün
köylüsü arasındaki farkı en canlı bir şe-
kilde ifade eden şu hikâyeyi çocukluğum-
da babamdan dinlemiştim:

KARTAL İLE ŞAHİN

Antalya mutasarrıfı olan merhum Turhan Paşa, bir gün
avda gezerken, kendisine çantacılık eden oldukça yaşlı, fa-
kat çok dinç ve anlayışlı bir köylüye hasbihal yollu sormuş:

— Baba kaç yaşındasın?

— Yetmiş geçtik Paşam.

— Maşallahın var. Ağzında hiç çürük dişin yok, hem de
benden daha sağlamsın. Bak ben adamakıllı yoruldum, sen

daha gezmemiş gibisin. Sonra da, ben senin yarı yaşında sayılırım.

Diye takdir ve gıpta ile köylünün yüzüne bakarken köylü:

— Öyle ama kulak asma Paşam! diye, halinden memnun görünmiyen bir cevap vermiş.

Paşa, köylünün verdiği bu müphem cevabı acayip bularak :

— Niçin halinden memnun değilsin? diye sormuş.

Köylü, acı bir gülümseme ile:

— Paşam sana bir hikâye anlatayım, diyip, anlatmağa başlamış :

«Bir kartal ile bir şahin bir yerde buluşarak yarenliğe başlamışlar. Şuradan, buradan görüşürlerken, kartal şahinle tanıştığından çok memnun olduğunu, bu dostluklarının devam etmesini söyleyerek ertesi günü şahini evine yemeğe davet etmiş.

Şahin, kartala evinin nerede olduğunu sormuş. Kartal, karşısındaki ulu bir dağın tepesindeki bir ini göstererek :

— İşte bu inin içinde! demiş.

Ertesi günü, şahin muayyen vaktinde kartalın inine gelmiş. Kartal bunu karşılamış. İnin bir köşesine atılmış bir leş parçasına doğru götürerek :

— Buyrun, yemek yiyelim; demiş.

Şahin, karanlık ve havasız bir yerde berbat bir halde kokmakta olan leşi görünce, bir iki sahte gaga vurarak yer gibi görünmüş, sonra da :

— Bir iştahsızlığım var kartal kardeş, kusura bakma. fazla yiyemiyeceğim... diye çekilmiş.

Biraz hoşbeşten sonra, şahin müsaade istemiş ve ertesi günü de kendisinin evine yemeğe gelmesini kartaldan rica etmiş.

Kartal buna memnun olarak :

— Geleyim ama, senin evin nerede? diye sormuş.

Şahin, deniz kenarında ulu bir çınarı göstererek :

— O çınarın üstünde... demiş.

Ertesi günü de kartal uçarak gelmiş, çınarın üzerinde buluşmuşlar. Kartal, şahine:

— Ne havadar yerde oturuyorsun. Evini pek beğendim, ama aklımda kaldığına göre, sen beni yemeğe davet etmemiş miydin? demiş.

Şahin :

— Acıktınızsa şimdi.. diyerek, oradan yıldırım gibi uçup bir keklik yakalamış, kartalın önüne koymuş.

Kartal ilk defa tattığı bu leziz şeyi hayretle yerken şahin bir daha süzölmüş, bir bıldırcın getirip onu da kartalın önüne koymuş. Pike denize dalarak yakaladığı bir balığı, sonra da bir iki taral kuşunu getirerek yemeğe ilâve edince, kartalı şaşırılmış.

— Şahin kardeş, verdiğin bu ziyafet doğrusu hayran oldum. Bana bilmediğim şeyleri yedirdin. Tanımadığım şeyleri tattırdın. Dünyada neler varmış ta ben bilmezmişim! diyerek yaşadığına esef ederken kartal sormuş :

— Kuzum şahin kardeş, sen kaç sene yaşarsın?

— Yetmiş!

Şahin kartala sormuş :

— Sen kaç sene yaşarsın?

— Üç yüz!

— Gördün mü ya! Bu kadar güzel şeyleri yememe ve görmeme rağmen, ben yetmiş seneden fazla yaşamıyorum. Bak sen üç yüz sene yaşıyormuşsun! diye karatla gıpta ile bakınca, kartal :

— Esef etme kardeşim. Benim gibi karanlık ve izbe bir inde leş yiyerek üç yüz sene yaşamaktansa, senin tertemiz havada, bu şekilde yaşaman, benim üçyüz senelik hayatıma bin defa müreccaktır!» demiş.

İhtiyar hikâyeyi burada bitirdikten sonra:

— Paşam, biz ışısız, yolsuz, mektepsiz, cahil, böyle seksen sene yaşamaktansa, sizin gibi otuz sene yaşamayı bin defa tercih ederiz; demiş.

HAYATIMDA BİR «OH!» DİYEYİM...

Eski zamanlarda yaşamış, tanınmış sanatkârlardan birisi dar ayakkabı giyermiş.

Arkadaşları kendisine:-

— Bu akşam falan yere uğriyalım da oradan eve gideriz... dedikleri zaman:

— Birader, fotin o kadar ayağımı sıkıyor ki, bir adım fazla atarsam cehennem azabına uğruyorum... der, böylelikle teklifleri hep reddedermiş.

Bir arkadaşı demiş ki:

— Kuzum Allah aşkına, biz seni tanıdık tanıyalı fotinin ayağın sıkıyor, ve her teklifimizi de pabucunu bahane ederek reddedersin. Ne olur, bunun bir numara büyüğünü giysen de, sen de rahat etsen, biz de rahat etsek, olmaz mı?.

— Olmaz kardeşim, sebebi de basit... Ben şimdi, canım yana yana ev giderim. İskemleye oturup, çekin bakayım şu pabuçları!» der, ayağını uzatırım. Burnundan ökçesinden gevşete gevşete güçlükle pabuçlarını çıkarırlar. Pabuçlar ayağımdan çıkar çıkmaz, içimden gelen tam bir huzur ve dinlenme ile bir «ooh!...» derim. Başka bir suretle oh dememe imkân var mı ki?.. Bırakın, benim de hayatımda bir ooh diyecek ânım bulunsun! demiş.

BİRAZDA ÖTEDE OYNATACAĞIM

Eski devrin alaylı ve emekli paşalarından biri, entarisi nin üstüne penbe ipekli şam hırkasını giyerek konağının penceresinden sokaktan geleni geçeni seyrederken, bol pahalı kırmızı yün kuşaklı, bütirim bir külhanbeyi balıkçı, tiz ve kısık sesiyle :

— Hey Allahım hey oynar oynar, canlı bu pisiler canlı, derya lokumu satıyorum diye külhanbey edebiyatı ile balıklarını satarken.

Paşa pencereden selenir:

— Baksana oğlum, şu bahçe kapısından gir de pencerenin altına gel bakayım der.

Balıkçı, fiyakalı ve yaylı bir yürüyüşle pencerenin altına gelip yukarıya bakarken,

Paşa, taze mi bu pisiler diye sorar.

— Aman paşam oynar oynar.

— Oynat bakayım.

— Balıkçı sepetin içindeki dizili balıklardan birisinin altına dokunur dokunmaz, balık olduğu yerden zıplar.

— Yalan söylemedik paşam oynar dedik, canlı bu mübarekler.

Paşa keyiflenerek:

— Bahçenin sonuna kadar yürü, oradan mutfağı göreceksin. Götür aşçı başıya sepeti boşalt, sonra da dön buraya gel. Der.

Balıkçı, mutfağa gidip balıkları aşçıbaşına verdikten sonra, döner. Pencerenin altından başını yukarı kaldırarak balıkların parasını bekler. Namlı ve tanınmış hasislerden olan paşa, elleri titriyerek ipek kesesinden, birkaç gümüş kuruş çıkararak al bakalım diye aşağıya atar.

Balıkçı balıkların kıymetini paranın da hiçliğini görünce şaşırır ama bir şey söylemez, parayı cebine atarak doğru mutfağa gider aşçıbaşına:

— Aga, Paşa pisi baağından vaz geçti. Barbunya istiyor, ver şu balıklarda gidip değiştirip geleyim der.

— Aşçı safiyetle balıkları verir.

Adam balıkları sepete istif ettikten sonra yine âhenkle oynar oynar diye haykıra haykıra konağın önünden geçerken,

Pencereden vaziyeti gören paşa hiddetle seslenir.

— Bre madrabaz herif parayı aldın da balıkları bırakmadın mı, nereye götürüyorsun onları.

— Balıkçı, paşanın verdiği paranın ancak bir maymun veya ayı oynatma karşılığı kadar az olduğunu anlatan bir tavır takınarak:

— Neyपालım paşam biraz da öteki konakta oynatacağım da. Der.

GEÇ KALMIŞ

Genç bir lorda kıymetli bir resim galerisi olan tarihi bir şato miras kalır.

Lort meşhur bir antikacıyı çağırarak:

— Size bu galeriyi iyi bir fiyat mukabilinde satmak istiyorum. Fakat bunun aramızda bir sır olarak kalması, ve bu tabloların mükemmel surette kopye edilerek eski yerlerine asılması lâzım.

İhtiyar antikacı başını sallıyarak:

— Maatteessüf dediğimizi yapamıyacağım.

— Niçin?

— Biraz güçlük var.

— Ne gibi güçlük?

— Merhum pederiniz, bu şatoya tevarüs ettiği zaman, dediğiniz şeyi kendisi yaptırmıştı da.

EFE İLE BEZİRGÂN

Ödemiş havalisinde seyyar bir Musevi bezirgân (*) geceyi geçirmek üzere bir hayveye girivermiş. Peykelerde efelerin kurulup oturduğunu görünce bir köşeye sinmiş de köylüler uzaktan gelen bu adamın getirdiği haberleri öğrenmek istemişler. Bezirgân da zaten korkudan bildiklerini unut-

muş; selâmeti, çocukluktanberi hâfızasında yereden bir masalı anlatmakta bulmuş :

— Yunun birinde padişahımız efendimizin kızı ilân sadrazamımız efendimizin oğlusunu beraber yol verdiler. Kızın ismi Zühre idi. Oğlumuzun ismi Tahir idi. Beraber yol verdiler.

Dinleyenler arasında fevkalâde asabi ve her söze karışmağı boynuna borç bilen bir efe huyu icabı derhal atılmış:

- Ulen! De bakem bene! Bu çocuklar deliganlı mı?
- Evet! Yenç idiler.
- E, seni mi sevecek bu? Sevişecekler ya!

Kahvedekiler araya girmiş. Efeyi yerine oturtmuşlar. Musevi, devamla:

— Padişahımız efendimiz bu çocukların siviştiklerini anlattıncas Tahir efendiyi uzak bir yere yondermiş ve: «Yozuma yorunmesin!» demiş. Zühre sultanimizi da yaptırdığı yitmiş katli bir sarayın ustunda hapis koymuş.

- İlen kaç gat yaptırdı sarayı bu?
- Yitmiş.
- Ye'mişinci gatta mı hinci Zühre?
- Oyledir, efe hazretleri.

Efe: «De gidi saraya bak be...» diyip takdir makamında bir ışık çalmış. Kahvedekiler, yine efeyi susturarak, Museviye, hikâyenin arkasını anlattırmışlar:

— Aradan yunler yeçmiş; Tahir suryundan sivişmiş. Zuhresini arayarak sarayını bulmuş. Yanında yetirdiği sazını zimbirdatıncas Zühre telâş ilân pencereye açmış: «Yeldin mi Tahir?» diye sarkıncas saçları yere değmiş. Tahir efendi, kızın saçlarına tutunup yokarı çıkmış.»

Geveze efe gene atılmış:

- Ulen! Gaçını gattaydı bu Zühre?
- Yitmiş.
- Ye'mişinci gattan değdi mi bunun saçı yere?

— Değdi!

Efe, sağ elini dizine vurarak:

«De gidi, saç bak be!» diyerek bir ışık daha koyuvermiş. Efeyi gene susuturmuşlar. Bezirgân, gene başlamış:

— Padişahımız, Tahir efendinin yizlice saraya yeldiğini haber alınca kilicini sarılarak...

Efe hemen atılmış:

— Ulen bene bak! Sene benden nasihat: Padişaha haber vermiyecen: Bir! Gılıca el attırmıcan: İki! diye yerinden fırlamağa hazırlanırken arkadaşları gene yatıştırmışlar.

Bezirgân, bu defa korkudan sesini bir perde daha alçaltarak devam etmiş:

— Odaya yirmiş. Tahir ilân Zühre'yi beraber yoruncas kilicini sallamış. İkisini de cennete yondermiş.

— Ocain söne, herif! Sana padişaha haber vermicen demedim mi ben? Bunları öldürmicen demedim mi ben? Hinci netcen gaari De bakalım...» diye hiddetini son perdeye vardırken yanındakiler gene karışarak adamcağızı oturtmuşlar; bezirgâna:

— Devam et sen... Kesme... Demişler.

— ... Padişahımız hiddetini yeninces çocukların ölümüne, yozunun yaşlarını mendiline tutarak has bahçeye çekilmiş.. Ağlamış... Ağlamış...

Efe yine:

— Ağleycek o... Daha çok ağleycek...

— Ağacın üzerinde yispinozun kuşları yotuyormuş... Demiş ki: «Kuzum padişahımız neden yoz yaşları döküyor?» Ötekim kuş cevap vermiş: «Çocuklarını yoldurdu. Ona için ağlayıyor. Padişaha yore yuçluk olur mu? Yavur dağının altından bir su yetersen, çocuklarının yozune yedişer damla dökse, bu çocuklar dirilir be!» dediler. Padişahımız emir verdi: Bu su yedirildi. Döküldü. Çocukları dirildiler.»

Sağ ayağını bileğinden kavrayarak sol dizinin üzerinde tutmakta olan bizim efe birdenbire oturuşunu değiştirmiş. Bezirgâna:

— Hinci dirildi mi bunlar? diye sormuş.

Bezirgân: «Dirildi ya.» demiş.

Efe cevap vermiş:

— Ulen, begürgân! Bunun burasında bir pâça tevatür (***) va ya! Nese...

(*) Pek eski devirde «Tüccar» anlamına kullanılırdı. Daha sonraları ise fazla kâr endişesiyle hareket eden kimse-ler ve bilhassa küçük ticaretle uğraşan Museviler için bir ünvan olarak söylenmeye başlanmıştır.

(**) Bir haberin ağızdan ağıza yayılması. Pek tabii bu yayılış sırasında herkes hâdiseye kendine göre bir şeyler ilâve etmekte, aslına sadık kalınmamaktadır.

(*) BEŞ PARALIK BAL

Nasrettin Hoca bir aralık bakkallık ederken sevimsiz bir musevi çocuğu, iki eli ile güçlkle tutabildiği kocaman bir kâseyi uzatır...

— Hoca efendi bana beş paralık bal verir misin der.

Hoca, kâsenin büyüklüğünü görünce, beş paralık balın ne olabileceğini de gözünün önüne getirerek biraz durakladıktan sonra, bal küpünün içinden kaşığı çıkarır, kâsenin orta yerine kaşıktan sızan bal ile bir nokta kor.

— Al bakalım der.

Çocuk sorar :

— Aman hocaeefendi bu ne kadar bal?

Hoca sinirli hali ile...

Eeeee evlâdım, senin arı dediğin hayvan (Parmanın ucunu göstererek) şu kadar birşeydir, beş paraya bu kadar eder. Ama istersen sen o beş parayı bana ver ben ona çanağı doldurayım der.

ŞEMSIYE İLE DUŞI

Budalanın biri sinir hastalığına tutularak doktora gider. Doktor, buna kuvvetli bir düşün altına girerek her gün beş dakika kadar durmasını tavsiye eder.

Birkaç gün sonra bu adama yolda tesadüf ederek:

— Nasıl oldunuz, sinirleriniz biraz düzeldi mi, duşa devam ediyor musunuz? diye sorar.

— Teşekkür ederim doktor, tavsiyeniz çok iyi geldi ama, maalesef birkaç gündenberi devam edemiyorum.

— Niçin?

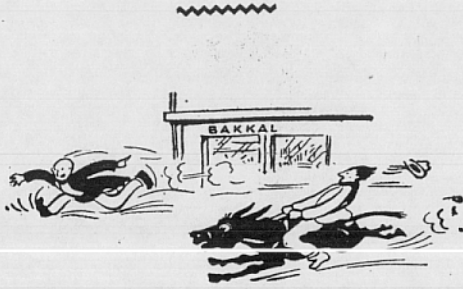
— Şemsiyem yırtıldı da!.

(*) **BEN BONFILE İSTİYORUM**

Müzikli bir restoranda verdiği yemek siparişini bekleyen şişman, iştahlı bir adama, orkestranın şefi sokularak:

— Affedersiniz beyefendi Paganini'yi siz mi istediniz? diye sorunca, adam sinirli bir hal ile:

— Hayır efendim, ben bonfile istedimdi, diye cevap verir.

SEN PARAYI BAKKALA BIRAK, BEN BİR TUR DAHA YAPACAĞIM!

Büyükadada, bir adamın kirası ile geçindiği eşiği koşmamağa başlar. Eşek koşmayınca, tabii müşterisi de azalır. Satsa aç kalacak; satmasa kimse binmiyor. Dertli dertli düşünüp dururken dostlarından biri sokulup sorar:

— Yahu, ne düşünüyorsun?

— Sorma, benim eşiğe bir hal oldu. Ne yürüyor, ne koşuyor. Kimseler de binmiyor. Hasta desem, değil; yaşlandı desem, değil, anlıyamadım vesselâm.

— Merak etme, çaresini buluruz. Git şu bakkaldan biraz petrol al. Eşeşe bindikleri zaman, kuyruğunun altına bir parça sürüver. Bak, eşiğinin tozuna yetişen olur mu?

Adamcağız sevinerek bakkala koşar. Aldığı petrol yağışişesini cebine yerleştirir. Vapurdan çıkacak müşterileri beklemeye başlar.

Bunun eşiğine sokulanlara, öteki eşekçiler :

— Efendim, bu ne yürür, ne de koşar. Buna kimseler binmez. Sakın binmeyin. Benimki yıldırımdır. Şu da şimşektir... filân diye adamın müşterisini kendilerine çekmeye uğraşırken, bu hiddetle :

— Yalan söylüyorlar bayım, inanmayın. Benim eşiği burada geçecek bir tek eşek yoktur; varsa bedava gezdiririm... diyip, fazla münakaşaya meydan vermeden tur yapmak isteyen müşterisini eşiğine bindirir.

Bindirir ama, eşek bermutat olduğu yerde saymağa başlar. Adam derhal elini petrol yağışişesine atar, avucuna döktüğü petrol yağını eşiğin arkasına sürer.

Eşek birdenbire yıldırımlaşır. Bir dörtnal ki haddin varsa tut. Herif eşiğine yetişemeyeceğini anlayınca hemen şişeye sarılıp bir parça da kendi arkasına sürer. Telâşından da biraz fazlaca kaçırır.

Bunlar atlı karınca gibi uçarak adamın etrafını dönerler. İşkeleye geldikleri zaman, müşteri memnun ve hayran bir tavırla, arkasında aynı süratle eşiğini takip eden eşekçiye :

— Aferin oğlum, bu eşiğin sürati yanında söylediklerin azmış. Ben Arap atlarında bile böyle sürate tesadüf etmedim. Senin de bu kadar koşmana şaşmadım desem, yalan olur. Al şu param bahşişinle beraber... diye eşekçiye parayı uzatırken, adamcağız telâşla cevap verir :

— Bayım, siz parayı şu bakkala bırakıverin; ben bir tur daha yapacağım!..

ŞAKAYA TAHAMMÜLÜ YOKMUŞ!

Kendini babayiğit sayan bir adam yolda giderken ensesinde bir tokadın şakladığını ıstırapla hissedek geri dönmüş. Küstah her kim ise behemehal haddini bildirmek üzere:

— Vay!.. Bana ha?.. diye mukabeleye davranırken bir de ne görsün?

Meğer ensesine imrenerek şamarı vuran, dev gibi kocaman bir kabadayı değil mi? Şaşalıyarak sormuş:

— Bana bak.. Ciddi mi vurdun, şaka mı?

İri kıyım pehlivan, kestirip atmış:

— Ciddi! Ne olacak!

— Ha!!!... Şöyle söyle... Yoksa.. şakaya hiç tahammülüm yoktur.

Ve pişkince dönüp yoluna devam etmiş.

EĞLENCE ARAYAN KADIN

Kadının biri bir kunduracı dükkânına girerek bir ayakkabı almak istemiş. Dükkân sahibi tarafından getirilen ayakkabıları birer birer giyer ve muayene eder, fakat hiç birini beğenmezmiş. O kadar çok ayakkabı giyip çıkarmış

ki, ne dükkânın içinde, ne de vitrinlerde giymediği tek ayakkabı kalmamış. Nihayet dükkâncıya :

— Başka ayakkabınız yok mu?

Deyince dükkâncı :

— Aman efendim, dükkândaki ayakkabıların hepsini ayaklarınızdan geçirdiniz. Baksanıza, dört bir tarafınız boş kutularla doldu. Daha ne olsun? diye mukabele etmiş.

Kadın, bu cevap üzerine :

— İyi ama; benim daha yarım saat boş vaktim var, bu zamana nasıl geçireceğim... demiş.

ZİL SESİNE ALIŞMIŞ

Hanım çıkışır :

— Canım, mütemadiyen zili çalışıyorum, bir türlü gelmiyorsun!

Hizmetçi cevap verir :

— Bayan, affedersiniz, vaktiyle telefon idaresinde çalışmıştım da!

İHTİYATLI KADIN

Balık avına çıkan kocasına, karısı :

— Aman, dikkat et! Kaza «geliyorum» diye haber vermez ha...

— Yok şekerim, telâş etme, bir şey olmaz.

— Hayır, ben çok merak ederim.

— Fırtına yok, merak edilecek ne var?

— Bilinmez ki! Hele sen ihtiyaten şu saatle portfüyünü bırak da öyle git!

(★) ALLAH'TAN BAŞKA KİMSEM YOK.

Yine hâkim bir mahkemede herhangi bir sebeple huzuruna getirilen bir kadına sormuş.

- Hanım söyle bakayım adın ne,
- Huriye
- Babanın adı,
- İdris
- Ananın adı,
- Pembe,
- Evlimisin,
- Ah evlenmez olaydım. Evliydim, evliydim amma reis beyciğim şimdi ayrıyız, boşandık. Bütün mahalle bunu konuşuyor.

Reis fesuphannallah diye sinirlenerek tekrar sorar.

- Çocuğun var mı?
 - Çok istedim amma olmadı.
 - Hanım uzatma lâfı, ne soruyorsam ona cevap ver.
 - Söyie bakayım sabıkan var mı senin,
 - Benim mi, ah Allaktan başka kimsem yok vallahi..
- der.

(★) İÇERDE MEVTA YATIYOR

İzmirde at yarışlarının başladığı bir mevsimde atçı arkadaşlarla beraber çabucak karnımızı doyurmak üzere ikinci kordanda orta halli bir lokantaya girmiştik. İstanbul küllhanbeylerinden olduğu halinden anlaşılın fiyakalı bir garson: Buyurun beyler, diye bize masa gösterdi.

Oğlum, biz yalnız balık yiyeceğiz. Çipuran var mı? Ve tazemi diye sorduk. Ehh, pek canlı değildir ama tazedir deyip, ısmarladığımız balıkları getirdi. Gelen balıklara baktık ki, bir felâket.

Garsona, oğlum al şu balıkları götür, patronu da bize çağır, dedik.

Garson boynunu büküp biraz durakladıktan sonra tekrar bize dönerek:

Beyler, siz yiyin bu balıkları, sonra da patronu çağır-mıyayım ben size.

Neden deyince :

— Başparmağı ile içerdeki bayat bir kılıç balığını göstererek:

Bakin içerde mevta yatıyor, patron gelir de bir değiş-tireyim dedi mi? O zaman yanarsınız dedi.

SUSMAK MI, YOKSA KONUŞMAK MI?

Bir padişah oğlunu âlim bir hocanın talim ve terbiyesine verir. Çocuk fevkalâde olarak yetişir. Bir gün hocası:

— Oğlum seni istediğim gibi yetiştirdim. Artık gidiyorum. Sana edeceğim şu nasihati tutabilirsen, hayatta daima rahat edersin. Mümkün olduğu kadar az konuş, lüzumsuz fikir beyan etme, sorulmayan şeye cevap verme... der.

Çocuk hocasının bu nasihati üzerine hiç konuşmamayı tercih eder, o günden itibaren de konuşmaz.

Şehzade dilsiz oldu diye etrafa haber yayılır. Padişah oğlunun bu halinden çok müteessir olur. Her çareye başvurulur. Hekimler, hocalar gelir, fayda vermez.

Bir gün, babası tertip ettiği bir ava oğlunu da götürür. Avda gezerken ormandan bir sülün öter.

— Susun, şurada sülün ötüyor

Derler, grip ormanı araştırırlar, sülün uçar, vururlar. Biraz sonra, bir dağın kuytusundan bir karaca bağırır.

— Karaca bağırıyor! Karaca bağırıyor!

Derler, köpekleri salverirler, karaca fırlar, onu da vururlar.

Şehzade bunları görünce, kendini tutamıyarak :

— Yarabbi şükür! der.

Etrafındakiler :

— Şehzade konuştu! Şehzade konuştu! Padişahımıza haber verelim... diye bağırışmağa başladılar.

Padişah haber alınca, oğlunu çağırır :

— Evlâdım, sen konuşmuşsun, öyle mi?

Çocukta cevap yok.

— Aman oğlum, Yarabbi şükür demişsin. Yanındakiler hep duymuşlar.

Çocukta yine ses yok.

Padişah hiddetle :

— Yıkın şu hayırsız şuraya, çevirin şunun sırtını, deneyip, çocuğu yere yıkırdıktan sonra, arkasına basar sopayı. Çocuk dayanamıyacak hale gelince :

— Aman babacığım, yete artık!.

Diye bağırmağa başladılar.

Padişah :

— Çapkın, niçin bize bu azabı reva gördün? Yalandan dilsiz olmanda ne fayda vardı? diye sorar.

Çocuk :

— Babacığım, bak, avda gezerken bir sülün öttü. Burada sülün var dediler, uçurup vurdular. Sonra bir karaca var, diye köpeklerle çıkarttırıp öldürdüler. Sustuğuma, içimden gelerek bir kere şükretmek gafletinde bulundum, bir araba dayak yedim. Susmak mı, yoksa konuşmak mı lâzım, siz söyleyin? der.

KALDIRIM TAŞINI BAĞLAMIŞLAR!

Bir beктаşi şehre girerken üstüne köpekler hücum etmiş. Hayvanları kovmak için yere döşeli kaldırım taşlarından birine sarılmışsa da taşı yerinden çıkaramayınca demiş ki:

— Burası ne acayip memleket, taşları bağlayıp köpekleri salvermişler!

KUL YERİNE KAYNANA!

Köylünün biri bilmiyerek bir günah işlemiş, bir hocaya gidip bunu affettirmek için ne yapmak lâzımeleceğini danışmış. Hoca :

— Bir kul azat etmelisin! diyince, köylü:

— Hocaefendi! Benim kul azat etmeğe kudretim yok, fakir bir adamım; kul yerine bizim kayınvalideyi azat etsem oimaz mı? demiş.

HASISİN ELİ

Hasisin biri denize düşmüş. Halk sahile toplanıp adam suyun yüzüne çıktıkça :

— Ver elini! derler, fakat hasis bir türlü elini vermemiş.

Hasisi tanıyanlardan biri demiş ki:

— Ona öyle demeyiniz, «al elimizi» deyiniz. Çünkü herif ömründe vermeğe alışmamıştır.

Dediği gibi yapmışlar. Hasis de hemen elini uzatmış.

HAZRETİ EYYÜP SABRİ

Bir çömlekçi Eyyüp varmış. İşleri ters gidermiş. Zira ne zaman testilerini, saksılarını ve küplerini yapıp avluya serse, bir yağmurdur başlar, malların kurumasına imkân kalmazmış. Dikkat, kasap da çömlekçi Eyyüp'ün kapısına dayanarak, alacaklarını isterlermiş. Adamcağız her seferinde mazeretini anlatır:

— Halimi görüyorsunuz. Şu yağmur dинerse ben de çömleklerimi satar, borcumu öderim! dermiş.

Bir sefer, beş sefer, on sefer, hep aynı taciz edici yağmur. Hattâ bir defasında sabaha karşı semanın yıldızlarla kaplı olduğunu görerek çömlekçi Eyyüp nesi var, nesi yoksa avluya çıkarmış; çok geçmeden bir kara bulut belirerek etrafı kaplamış; gök delinmişcesine seller başlamış. Ertesi gece ve sabahleyin aynı vaziyet olup sağanaklar boşanınca adam, iki elini beline koyarak başını yukarı kaldırmış:

— Hey! Allahım! Sen işi karıştırıyorsun galiba. Ben Hazret-i Eyyup değilim, ben çömlekçi Eyyub'um! Yağmuru kes, beni fazla konuşturma! Demiş.

(*) GİDİN DERLER HERHALDE

Yirmi sene evvel Kadıköyünde bir ana babanın 19-20 yaşlarında üstüne titredikleri bir sevgili evladı, altmış yaşlarında bir kadına kıyasıyla âşık olur. Çocuk kadınla evlenmek ister, ana baba gönüllerinin bütün isteksizliğine rağmen bakarlar ki, iş fenaya varacak, sonunda razı olurlar ve evlâtlarının hatırı için kadını evlerine alıp bağurlarına basarlar.

Bu dedikodu hemen her yerde söylene dursun, bir sabah İstanbula geçmek üzere Kadıköyden vapura binip arka kamaraya oturdum. Yolcular arasında tanıdık ahbablara ve hanımlara rastladım, baktım yine aynı mevzuu görüşülüyor. Bir hanım arkadaşıma :

— Aman kardeş her şey bir tarafa, o evde bu hanıma nasıl gelin derler canım deyince ben dayanamayıp cevap verdim :

— Artık ona gelin demezler gidin derler herhalde.

(*) BALIKLAR NİÇİN KONUŞMAZLAR

Öğretmen, sınıfta öğrencilerine sormuş :

— Söyleyin bakalım çocuklarım balıklar niçin konuşmazlar? Düşünmekte olan arkadaşlarının arasından, bir musevi çocuğu ayağa kalkarak cevap vermiş:

— Öğrtemenim, sizin başınızı suya soksam konuşabilir misiniz?

(*) GEBESİN?

Bir sabah evden çıkıp işime giderken atın üzerine çeşitli sebzeleri yükleyip satan bir ermeni vatandaşlarla karıştım.